

Socialministerens bemærkninger til henvendelse af 22. marts 1973 fra Danske Kvinders Nationalråd.

Nationalrådets indledende bemærkninger indeholder bl. a. en henstilling om, at der allerede under folketingets arbejde med lovforslaget udarbejdes et cirkulære til de kommunale myndigheder angående revaliderings- og mødrehjælpsarbejdet. Hertil kan anføres, at det er hensigten, at reglerne om hjælp til såvel mødre som revalidender skal indgå i et samlet cirkulære om kontanthjælp, men at den nærmere udformning af dette cirkulære først kan foretages, når man kender den endelige lovtæst.

Til de enkelte punkter i Nationalrådets henvendelse kan i øvrigt bemærkes følgende:

ad 1. Spørgsmålet om, hvorledes mødrehjælpsinstitutionernes svangerskabsforebyggende arbejde skal videreføres, hører under indenrigsministeriet. Socialministeriet har rettet henvendelse til indenrigsministeriet herom.

ad 2. En enlig moder vil kunne få forskud på forventet bidrag til underhold i tiden omkring fødslen og til udgifterne ved denne i form af hjælp efter §§ 37 og 40, stk. 1, med forbehold om tilbagebetaling i medfør af § 26, stk. 1, nr. 3. Det vil være en betingelse, at hjælpen er nødvendig for at modvirke, at hendes og eventuelle børns hidtidige levevilkår i væsentlig grad forringes. Også anden underholdshjælp i anledning af graviditeten kan ydes efter § 37, og hjælp til spædbørnsudstyr m. v. vil kunne ydes efter § 40, stk. 1.

ad 3. Når der i lovforslaget anvendes begrebet „en persons familie“, tænkes der i første række på dem, den pågældende har forsørgelsespligt over for efter forslaget § 6, dvs. ægtefælle og børn. Der vil dog efter den anvendte ordlyd ikke være noget til hinder for, at også andre personer, som ansøgeren har fælles husholdning med — hvad enten det

er en samlever af pågældendes egen generation eller f. eks. en ældre slægtning — betragtes som medlemmer af familien. Det er hensigten at skabe lovbestemmelser, der er så rummelige, at de — i samme omfang som f. eks. de gældende regler om hjælp til værnepligtige i forsørgslovens § 54 — åbner mulighed for i en given trangssituation at yde hjælp til forsørgelse af alle de personer, der er økonomisk afhængige af ansøgeren, dog med det forbehold, at hvert enkelt familiemedlem tillige i forhold til det offentlige er forpligtet til efter evne at forsørge sig selv.

Når der i lovforslaget anvendes udtrykket „enlig forsørger“ og ikke „ugift forsørger“, betyder det, at der lægges vægt på de *faktiske*, ikke de juridiske forhold. På den anden side betyder „ægtefælle“ en ægtefælle i ægteskabslovgivningens forstand. Denne betegnelse er valgt i bestemmelser, hvor det har betydning, at ægtefæller i juridisk forstand er de eneste voksne personer, som efter forslaget § 6 har forsørgelsespligt over for hinanden. En person, der lever i et „papirløst ægteskab“, har ikke krav på forsørgelse mod den anden part. Der kan derfor ved bestemmelsen af pågældendes trang ikke tages hensyn til den andens indtægter, men alene til fordelene ved fælles husførelse.

ad 4. Med hensyn til § 2, stk. 2, henvises til svaret på socialudvalgets spørgsmål 13.

Så længe det henstår som uvist, om der på længere sigt vil være behov for at videreføre de svangre- og mødrehjem, der hidtil har været drevet af mødrehjælpen, synes det næppe tilstrækkeligt begrundet at udvide personkredsen til også at omfatte fædre med små børn.

ad 5. Visse enkeltudgifter for ægtepar i økonomisk trange kår kan — når hjælpen